

Kósza ábrándokkal játszom

Kósza ábrándokkal játszom,
s ha néha bamba tekintetem
a légyre szegezem a falon,
ne lepődj meg, nyitott szemmel álmodok,
de te ezt nem tudod,
honnan is tudhatnád ?
Oldalba böködsz,
én megszeppenve nézek rád,
kitágult pupillával,
s hogy az elmúlt pillanatokban
mi is játszódtott le fejemben,
nem tudod,
s hogy mi is történhetett körülöttem,
nem tudom.
Sejtelmes pillanatok.
Kérdezed, hogy mi történt velem?
hogy minden rendben van-e,
de belém szorul a szó,
néma lettem a tudatlanságtól.

Így utólag ostobának tűnök,
közhelyes unalmas lánykának,
ki nem tud válaszolni két egyszerű kérdésre,
de hát mit mondhattam akkor?
"A túlvilágon gondolkoztam s hogy
mi lesz velünk. Azon, hogy öt évvel később is
fennhangon köszönünk egymásnak,
ha megpillantjuk egymást a nap bármelyik szakában,
vagy elsétálunk egymás mellett,
akár két idegen."

Így utólag kár, hogy nem válaszoltam.
Emlékszem, aznap délután se köszöntél,
mikor indultál haza.

Rada Anna Emma (12.b)

Mindszenty József Általános Iskola, Gimnázium és Kollégium

Zalaegerszeg